

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117224911
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6117224911.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci žalobcu: AVEC BUILDING, s.r.o., so sídlom Terasy 3471/6, 010 15 Žilina, IČO: 47 236 141, právne zastúpeného JUDr. Marínou Gallovou, advokátkou, so sídlom U. XX, XXX XX P., proti žalovanému: SAT spol. s r.o., so sídlom M.R.Štefánika 16, 036 01 Martin, IČO: 30 228 077, právne zastúpenému: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní zaplatať sumu vo výške 827.933,20 Eur s príslušenstvom, o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/120/2017-408 zo dňa 15.3.2021, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/120/2017- 408 zo dňa 15.3.2021 **m e n í t a k**, že : **n a r i a d ť u j e** zabezpečovacie opatrenie, ktorým **z r i a d ť u j e** v prospech žalobcu záložné právo (sudcovské záložné právo) na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX, okres: P., obec: P., katastrálne územie P. - PARCELY registra „C“ parc. č. 459/7, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 484 m², PARCELY registra „C“ parc. č. 459/8, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 897 m² a stavba súp. č. XXXX, Prevádzková budova postavená na PARCELE registra „C“ parc. č. 459/7, za účelom zabezpečenia žalovanej pohľadávky žalobcu AVEC BUILDING, s.r.o., so sídlom Terasy 3471/6, 010 15 Žilina, IČO: 47 236 141, vo výške 827.933,20 Eur s príslušenstvom, z titulu bezdôvodného obohatenia, uplatnenej proti žalovanému SAT spol. s r.o., so sídlom M.R.Štefánika 16, 036 01 Martin, IČO: 30 228 077, v konaní vedenom Okresným súdom Martin sp.zn. 17Cb/120/2017.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením okresný súd návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 1.3.2021 zamietol.
2. Žalobou doručenou okresnému súdu dňa 11.7.2017 sa žalobca domáhal, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým by žalovanému uložil povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 827.933,20 Eur s príslušenstvom, spočívajúce v objektívnej hodnote stavebných prác, ktoré žalobca vykonal na nehnuteľnostiach žalovaného.
3. Uznesením zo dňa 6.6.2018 č.k. 17Cb/120/2017-241 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 9.10.2018, sp. zn. 13Cob/150/2018 okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na „tunajšom súde“ pod sp. zn. 17Cb/131/2014, predmetom ktorého je určenie vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam.
4. Dňa 1.3.2021 žalobca okresnému súdu doručil návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie P. - pozemok parc. č. 459/7 C-KN, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 484 m², pozemok parc. č. 459/8 C-KN, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 897 m² a stavba súp. č. XXXX „prevádzková budova“ postavená na pozemku parc. č.

459/7 C-KN, a to na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobcu voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania, nakoľko existuje dôvodná obava, že exekúcia bude ohrozená.

5. V návrhu žalobca uviedol, že v tomto konaní už dňa 22.10.2020 navrhoval vydanie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 Civilného sporového poriadku. „Súd však tento návrh uznesením zo dňa 28.10.2020, č.k. 17Cb/120/2017-347 zamietol, keďže žalovaný nebol vlastníkom nehnuteľností, ktorými žalobca žiadal súd o zabezpečenie žalovaného nároku. Uvedené však už podľa slov žalobcu ďalej nie je pravda, dňa 28.1.2021 bol vydaný rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 14Cob/48/2020, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/31/2014-415 zo dňa 30.9.2016 v znení jeho neskorších opravných uznesení. Z vyššie uvedeného vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci určenia vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam niet toho času pochyb, že ich vlastníkom je žalovaný (bez ohľadu na súčasný zápis na príslušnom liste vlastníctva).“

6. Okresný súd uviedol, že v konaní pod sp. zn. 17Cb/120/2017 je prejednávaný nárok, ktorý sa týka nehnuteľností, ktoré žalobca na svoje náklady zrekonštruoval a keďže súdy skonštatovali v iných konaniach, že sa nestal na konkurznej dražbe ich vlastníkom, tak by mal mať nárok na finančné prostriedky, o ktoré sa žalovaný ako vlastník vyššie uvedených nehnuteľností obohatil na úkor žalobcu, ktorý rekonštrukciu v presvedčení, že je skutočný vlastník nehnuteľností, vykonal. Žalobca sa domáhal zaplata sumy spolu vo výške 827.933,20 Eur s príslušenstvom v zmysle znaleckého posudku, ktorý okresnému súdu predložil. Vzhľadom na majetok žalovaného má však veľké obavy, či tento svoj nárok skutočne vymôže, keďže žalovaný nemá iný majetok, ako práve nehnuteľnosti, ktoré žalobca na konkurznej dražbe vydražil a následne na svoje náklady zrekonštruoval. Žalovaný - ako vyplývalo z verejne dostupných účtovných závierok od roku 2009 dosahoval neprestajne hospodárske straty, počínajúc od roku 2010 až doteraz má tržby každý rok vo výške 0,- Eur (nevyvíja žiadnu hospodársku činnosť), jeho jediným majetkom sú vyššie uvedené nehnuteľnosti, ktoré celú dobu účtuje bez ohľadu na to, že nie je zapísaným vlastníkom a ktoré tvoria v princípe celé jeho vlastné imanie. Okrem vyššie uvedených nehnuteľností nemá žalovaný reálny majetok - eviduje krátkodobé pohľadávky vo výške 34.011,- Eur (ktoré však vzhľadom na neexistujúcu činnosť počas posledných 10 rokov budú zrejme premlčané) a finančné účty 166,- Eur. Žalobca sa v prípade procesného úspechu bude môcť uspokojiť jedine z predmetných nehnuteľností. Ak by došlo k akejkoľvek dispozícii s týmito nehnuteľnosťami žalovaným, pohľadávka žalobcu sa nebude mať z čoho objektívne uspokojiť. Takýto dôsledok by bol pre žalobcu likvidačný, a to ako z finančného hľadiska, tak aj existenčného hľadiska. „Žalobca totiž bude musieť spoločnosti T-System, s.r.o., vrátiť kúpnu cenu, ktorú T-System za predmetné nehnuteľnosti zaplatila; žalobca sa nikdy nedomôže voči správcovi konkurznej podstaty, resp. konkurzným veriteľom finančných prostriedkov, ktoré na konkurznej dražbe zaplatil za predmetné nehnuteľnosti (cca 300.000,- Eur), nakoľko konkurz je dávno skončený a výťažok konkurzu rozvrhnutý; žalovaný sa k veci stavia tak, že zjavne nemieni za rekonštrukciu nehnuteľností zaplatiť, a to aj napriek tej skutočnosti, že žalobca nemá nič spoločné so spormi, ktoré žalobca viedol s inými subjektmi pred konkurzom, cena rekonštrukcie bola omnoho vyššia ako hodnota nehnuteľností pred rekonštrukciou, pričom žalovaný podľa slov žalobcu očividne nemá žiadny morálny problém s tým, že na úkor žalobcu má získať na náklady žalobcu kompletne zrekonštruované nehnuteľnosti a necíti potrebu tohto zhodnotenie nehnuteľností žalobcovi nahradiť.“ Podľa žalobcu je perfektne zákonné a spravodlivé, aby mal žalobca nahradené náklady spojené s rekonštrukciou predmetných nehnuteľností od žalovaného, rovnako je zákonné a spravodlivé, aby mal nárok na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia zabezpečený práve týmito zrekonštruovanými nehnuteľnosťami až do rozhodnutia vo veci samej, resp. výkonu meritórneho rozhodnutia, keď je nepochybne preukázané, že žalovaný ako dlžník žiaden iný majetok okrem predmetných žalobcom zrekonštruovaných nehnuteľností nemá, a teda v prípade akejkoľvek dispozície s nimi (záložné právo, prevod vlastníckeho práva a pod.) by nepochybne bola zmarená možnosť žalobcu vymôcť náklady na vykonanú rekonštrukciu. Žalobca vo svojom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zdôraznil morálny aspekt veci, keď navrhovaným zabezpečovacím opatrením nebude žalovaný žiadnym spôsobom obmedzený na svojich právach (bude môcť s nehnuteľnosťami disponovať, užívať ich a pod.) okrem jedinej veci, a síce, že každý eventuálny kupujúci týchto nehnuteľností alebo záložný veriteľ ďalší v poradí bude mať vedomosť, že z uvedeného majetku žalovaného, ktorý je jeho jediným majetkom, musia byť najprv uhradené náklady za vykonanú rekonštrukciu, ktoré aj dnes tvoria zásadnú časť hodnoty tohto majetku a až následne môžu nasledovať v uspokojení ďalšie prípadné záväzky žalovaného voči jej vlastným veriteľom.

7. S poukazom na § 343 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj len „CSP“), § 343 ods. 2 veta prvá CSP, § 344 CSP, § 328 ods. 1 CSP, § 329 ods. 1 veta prvá CSP, § 151a Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“) § 151c ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 151d ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, § 123 Občianskeho zákonníka, § 124 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 7 písm. c) zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon), § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona po preskúmaní návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a jeho príloh dospel okresný súd k záveru, že podmienky na jeho nariadenie neboli splnené. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok vo vlastníctve dlžníka na účely zabezpečenia jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná alebo už bola judikovaná s cieľom, aby sa zamedzilo alebo obmedzilo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Po preskúmaní návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia okresný súd dospel k záveru, že podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie sú splnené. V prvom rade okresný súd konštatoval, že žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil, že by si žalovaný počínal spôsobom, ktorý by ohrozoval prípadnú budúcu exekúciu. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX mal okresný súd totiž preukázané, že ako vlastník nehnuteľností je stále zapísaná obchodná spoločnosť T-system, s.r.o., so sídlom Banskobystrická 7403/4, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 44 685 955, ktorá uvedené nehnuteľnosti nadobudla od žalobcu na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 11.11.2014. „V súčasnosti na tomto liste nie je žalovaný vedený ako vlastník predmetných nehnuteľností a teda nie je daná možnosť, ktorá by osvedčovala tú skutočnosť, že žalovaný predmetnými nehnuteľnosťami disponuje v tom zmysle, že by tieto predával alebo ich nejakým spôsobom zaťažoval.“ Samotná skutočnosť, že žalovaný nemá iný majetok, nie je dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je ani tá skutočnosť, že sa žalobca nebude môcť voči správcovi konkurznej podstaty, resp. konkurzným veriteľom domôcť finančných prostriedkov, ktoré na konkurznej dražbe zaplatil za predmetné nehnuteľnosti, keďže konkurz na majetok žalovaného je dávno skončený a výťažok rozvrhnutý.

8. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že akákoľvek dispozícia s nehnuteľnosťami by znemožnila uspokojenie jeho prípadnej pohľadávky, tak okresný súd sa s uvedeným tvrdením nestotožnil, pretože napríklad predaj nehnuteľností žalovaným v budúcnosti (t.j. po tom, čo bude ako ich vlastník zapísaný v katastri nehnuteľností) by umožnil uspokojenie pohľadávky žalobcu z takto získanej predajnej ceny. Rovnako tak ani tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný mu pohľadávku uplatnenú v tomto konaní, nemieni zaplatiť, nezakladalo dôvod na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. O otázke, či takúto povinnosť žalovaný voči žalobcovi bude mať, rozhodne totiž súd v konaní vo veci samej. Návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia okresný súd v zmysle § 328 ods. 1 CSP ako nedôvodný zamietol. Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol podaný počas konania vo veci samej, preto okresný súd o náhrade trov konania o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nerozhodoval.

9. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. c) a h) CSP teda namietal nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia na základe dôkazov obsiahnutých v súdnom spise. Zdôraznil fakty vyplývajúce z dôkazov tvoriacich súdny spis, ktoré vecne nespochybnil v napadnutom uznesení ani prvostupňový súd, a to že žalovaný nemá absolútne žiaden majetok, okrem predmetnej nehnuteľnosti. Spoločnosť SAT, s.r.o. je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti (hoci ešte nie je zapísaný na LV), vlastníkom je v zmysle právoplatného rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/48/2020 z 28.01.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č.k. 17Cb/131/2014-415 z 30.09.2016. Správnosť evidencie katastra nehnuteľnosti bola teda podľa žalobcu vyvrátená vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom o určení nehnuteľností.

10. Žalobca v odvolaní uviedol, že nehnuteľnosti na svoje náklady zrekonštruoval žalobca, o tomto niet žiadnych pochybností, nespochybnil to ani žalovaný a to vyplývalo zo znaleckého posudku, ktorého prílohou sú o.i. stavebné rozhodnutia, fotodokumentácia, rozpis nákladov žalobcu, z čoho niet podľa žalobcu objektívnych pochybností, že to bol žalobca, ktorý predmetné nehnuteľnosti kompletne zrekonštruoval. Bolo to pritom za situácie, keď žalobca sa zúčastnil konkurznej dražby v r. 2012 a nehnuteľnosti v zdevastovanom stave na nej kúpil za 333.500,- Eur (nehuteľnosti sa na dražbe predávali v stave, v ktorom ich nebolo možné užívať). Tieto následne na svoje náklady, domnievajúc sa, že je ich zákonný a nespochybniteľný vlastník, na základe príslušných stavebných správnych

rozhodnutí zrekonštruoval, hodnota stavebných prác podľa v konaní predloženého znaleckého posudku bola 776.035,42 Eur bez DPH, t.j. 931.242,50 Eur s DPH. Predmetom tohto konania bol práve nárok žalobcu na zaplatenie tohto zhodnotenia nehnuteľností.

11. V odvolaní žalobca zvýraznil, podľa neho dva objektívne skutkové závery, a to, že žalobca sa môže domôcť svojho nároku jedine na nehnuteľnostiach, iný majetok žalovaný nemá a hodnota nehnuteľností je z väčšej časti tvorená hodnotou rekonštrukcie, ktorú na svoje náklady vykonal žalobca. Nakoľko nehnuteľnosti boli žalobcom vydražené na verejnej dražbe, je objektivizovaná ich hodnota v nezrekonštruovanom stave (333.500,- Eur), znaleckým posudkom je zase objektivizovaná hodnota rekonštrukčných prác (776.035,42 Eur bez DPH). Prvostupňový súd na základe týchto nesporných a objektívnych faktov podľa mienky žalobcu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci.

12. Prvostupňový súd podľa odvolateľa síce veľmi správne v odseku 27. napadnutého uznesenia popísal podstatu právneho inštitútu zabezpečovacieho opatrenia, týmto sa ale vo výroku napadnutého uznesenia a ani v ďalšom odôvodnení podľa žalobcu dôsledne neriadil. Skutočne ide o zabezpečenie pohľadávky s cieľom, aby sa zamedzilo alebo obmedzilo možné nebezpečenstvo uspokojenia žalobcu ako veriteľa. Niet pochybností o tom, že pokiaľ by žalovaný predal nehnuteľnosti tretej osobe alebo tieto použil ako záloh, tak by žalobca nemal svoj nárok ako uspokojiť. Vzhľadom na skutkové okolnosti veci je tento záver podľa žalobcu nespochybniteľný a sám osebe je dostatočným dôvodom preto, „aby sa zamedzilo alebo obmedzilo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa“ (odsek 27. uznesenia). „Je pritom celkom bez významu, že SAT, s.r.o. ešte nie je zapísaná ako vlastník, nakoľko súd pozitívne vie, že údaje z katastra nie sú hodnoverné, že sú nesprávne.“ Žalobca zdôraznil, že cena zaplatená na dražbe, už žalobcovi nebude nikdy vrátená (333.500,- Eur), nie je ako taká dôvodom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia voči spol. SAT, s.r.o. Žalobca túto skutočnosť uvádzal okresnému súdu preto, aby mu vykreslil celkovú skutkovú situáciu a svoje postavenie, v ktorom sa ocitol, keďže úlohou súdu je spravodlivá aplikácia práva. A pokiaľ niekto nadobudne na konkurznej dražbe nehnuteľností za 333.500,- Eur a celkom dobromyseľne (domnievajúc sa, že je vlastník) za vlastné prostriedky zrekonštruuje za ďalších 776.035,42 Eur bez DPH (bolo to v skutočnosti viac, žalobca uvádza cenu objektivizovanú znaleckým posudkom) a je objektívnym faktom, že okresným súdom určený skutočný vlastník nemá žiadny iný majetok a úhrade nákladov vykonanej rekonštrukcie sa bráni, tak je podľa presvedčenia žalobcu viac ako namieste, aby za tejto situácie okresný súd poskytol žalobcovi predbežnú ochranu v tom, aby aspoň vynaložené investície boli reálne vymožiteľné na majetku tretieho, ktorého hodnota je daná práve vykonanou rekonštrukciou.

13. V odvolaní žalobca uviedol, že v kontexte uvedeného bola špekulatívna úvaha prvostupňového súdu, že ak by spoločnosť SAT, s.r.o. nehnuteľnosti predala, že by z výťažku predaja uspokojila nárok žalobcu. Žalobca nerozumie za existujúceho skutkového stavu, ako môže okresný súd takto jednostranne veriť spoločnosti SAT, s.r.o., že takto bude postupovať. „Naviac, bez ohľadu na vecne irelevantnú polemiku o tom, či spol. SAT, s.r.o. by uhradila nárok žalobcu dobrovoľne z výťažku z predaja Nehnuteľností (čomu nič nenasvedčuje), sú úvahy súdu v jednoznačnom rozpore so samotnou podstatou inštitútu zabezpečovacieho opatrenia. Veď predsa ak by súdy vychádzali z úvahy, že z predaja majetku, ktorý by mal tvoriť zabezpečenie v zmysle § 343 CSP, dlžník sám dobrovoľne a bez problémov zaplatí pohľadávku žalobcu v prípade jej priznania, tak v slovenskom právnom poriadku žiadne zabezpečovacie opatrenia vôbec nepotrebujeme a nikdy nič zabezpečovať netreba. Veď vždy a v každom jednom prípade je možné povedať, že keď dlžník nejaký majetok predá, tak z predaja môže uspokojiť svojho veriteľa, pointa zabezpečovacieho opatrenia však spočíva v tom, že tak síce urobiť môže, ale nemusí, a preto súd má oprávnenie a súčasne povinnosť zabezpečiť vymožiteľnosť svojho vlastného budúceho súdneho rozhodnutia, keď mu je zrejmé, že toto by v prípade nevydania zabezpečovacieho opatrenia nemuselo byť reálne vykonateľné. Zabezpečovacie opatrenie slúži na zabezpečenie žalovaného nároku, preto, aby dlžník sa nemohol vyhnúť uspokojeniu žalobcovho nároku, aby takéto niečo vôbec nebolo možné. Pokiaľ súd tvrdí, že žalovaný zaplatí žalobcov nárok zo speňaženia Nehnuteľností ako svojho jediného majetku, tak potom z hľadiska proporcionality záujmov účastníkov konania neexistuje absolútne dôvod, aby zabezpečovacie opatrenie nebolo vydané. Zabezpečovacím opatrením sa nebráni žalovanému v dispozícii s majetkom, tento iba zabezpečuje nárok žalobcu. Ak teda súd nemá (nevedno prečo) žiadne pochybnosti o tom, že žalovaný z predaja nehnuteľností dobrovoľne vyrovná pohľadávku žalobcu, tak neexistuje žiadny rozumný dôvod, prečo by nebolo zriadené sudcovské záložné právo, ktoré zanikne v momente, keď pohľadávka žalobcu bude z predaja zrekonštruovaných nehnuteľností

vyrovnaná. Navrhované zabezpečovacie opatrenie tak neobmedzuje žalovaného absolútne v ničom, keď prvostupňový súd tvrdí, že žalovaný z predaja nehnuteľností vyrovná nárok žalobcu tak či tak.“

14. Žalobca v odvolaní uviedol, že pokiaľ okresný súd tvrdil, že žalovaný si nepočína spôsobom, ktorý by maril prípadnú exekúciu, t.z. že nebolo preukázané, že by mienil predmetné nehnuteľnosti speňažiť, resp. zaťažiť, tak ak by to už zrejme bolo, tak by bolo neskoro na vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca (logicky) bude vedieť preukázať, že žalovaný chce nehnuteľnosti previesť/zaťažiť a tak zmariť prípadnú exekúciu až potom, čo tak naozaj urobí. Vtedy bude už vydanie akéhokoľvek zabezpečovacieho opatrenia zbytočné, a to vzhľadom na § 343 ods. 2 CSP, keď vznik zabezpečovacieho opatrenia sa riadi poradím zápisov. V takom prípade by sa tak mohol žalobca domáhať už len vydania neodkladného opatrenia, čo má však inú povahu a účel (nie ľarcha, ale obmedzujúca poznámka). Okresný súd tak podľa žalobcu nesprávne právne posúdil účel a zmysel zákonnej úpravy o zabezpečovacom opatrení a kladie pri jeho vydaní na žalobcu podmienky, ktoré splniť prakticky nemožno. „Ak by mohol žalobca žiadať o zabezpečujúce opatrenie až potom, čo žalovaný nakladá s nehnuteľnosťou, ktorá má tvoriť zabezpečenie, tak vzhľadom na vyššie uvedené dôvody by zabezpečovacie opatrenie nemalo absolútne žiaden zmysel. Tieto skutočnosti konečne aj vyplývajú aj z doterajšej rozhodovacej praxe, napr. uznesenie KS Banská Bystrica č.k. 41CoCsp/50/2020 z 01.12.2020: „V prípade zabezpečovacieho opatrenia, ktoré slúži zamedzeniu obavy z ohrozenia exekúcie, potom zabezpečením reálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia treba rozumieť opatrenie spôsobilé odvrátiť stav, pri ktorom za predpokladu, že navzdory existencii vykonateľného rozhodnutia povinný odmietne uloženú povinnosť splniť dobrovoľne, by mohlo dôjsť buď k úplnému vylúčeniu možnosti osoby z rozhodnutia oprávnenej úspešne sa domôcť núteného splnenia uloženej povinnosti, alebo prinajmenšom k podstatnému sťaženiu prístupu oprávneného k uplatneniu takejto možnosti. Hoci existencia takejto obavy nie je prítomnou vždy, na jej prítomnosť však nemožno usudzovať iba z vyvíjania aktivít zo strany povinnej osoby, týkajúcich sa jej majetku v smere zbavenia sa ho, ale aj z iných faktorov podmieňujúcich schopnosť splnenia povinnosti, o ktorú v konaní ide. Existenciu obavy z ohrozenia exekúcie je tu potrebné vnímať aj v širších súvislostiach. Odvolací súd sa preto nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca v danom prípade nepreukázal základné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keď návrh žalobcu nebol osvedčený takými dôkazmi, z ktorých by vyplývalo úmyselné konanie žalovanej, a to zbavovanie sa majetku na úkor žalobcu ako jej veriteľa. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie je odvolací súd toho názoru, že pri vyhodnocovaní splnenia podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam žalovanej, kde jedným z predpokladov je osvedčenie dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie, je potrebné komplexne a vo vzájomných súvislostiach zhodnotiť všetky okolnosti, ktoré môžu vymožiťnosť zabezpečovanej pohľadávky ohroziť.... Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom odvolateľa v tom smere, že ochrana priznaná zabezpečovaním opatrením môže byť právne účinná a efektívna, len v prípade, ak bude nariadená včas. Ak by mal žalobca čakať na okamih, kedy bude zjavné, že žalovaná sa začala svojím úmyselným konaním zbavovať majetku a tým znižovať hodnotu svojho exekúciou postihnuteľného majetku, takáto ochrana by sa mohla minúť svojim účinkom. V prípadoch nakladania s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam totiž treba zobrať do úvahy predovšetkým to, že ak by žalovaná ako povinná už urobila právny úkon smerujúci k zbaveniu sa vlastníctva, nie je tu prakticky žiadny rýchly a efektívny prostriedok schopný zabrániť, aby došlo aj k evidenčnej zmene vlastníckeho práva zápisom v katastri nehnuteľností. Práve preto len samotné robenie faktických úkonov smerujúcich k zbavovaniu sa majetku povinnej osoby nemá na potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia zásadný vplyv a ich absencia nemôže byť jediným kritériom pre hodnotenie splnenia podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.“

15. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že existujú dôvody na zriadenie sudcovského záložného práva na ním samotným zrekonštruovanú nehnuteľnosť, keď cca 70 % hodnoty nehnuteľnosti je daná práve rekonštrukciou vykonanou žalobcom na jeho vlastné náklady (predmet tohto konania) a keď žalovaný nemá žiadny iný majetok ako práve tento zrekonštruovaný majetok. Žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie okresného súdu v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že zriadi záložné právo v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 827.933,20 Eur s príslušenstvom na: nehnuteľnosti zapísané pre k.ú. P. na LV č. XXXX, a to POZEMKY, parc. č. 459/7 C-KN, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 484 m², parc. č. 459/8 C-KN, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 897 m² a STAVBU: stavba súp. č. XXXX „prevádzková budova“ postavená na pozemku parc. č. 459/7 C-KN.

16. Do spisového materiálu doručil stanovisko žalovaný, ktorý uviedol, že dňa 22.3.2021 bol vykonaný zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do operátu katastra nehnuteľnosti. Vid' príloha č. 2 - oznámenie a informácia. Na základe uvedených skutočností považoval žalovaný „žalobný návrh na vydanie neoprávneného obohatenia zo strany žalobcu za neoprávnený a žiadame súd, aby ho v plnom rozsahu zamietol. Naša spoločnosť žalobcovi nikdy predmetnú nehnuteľnosť nepredala a nikdy ani od takejto fiktívnej zmluvy neodstúpila tak, ako to predpokladá občiansky zákonník v § 130 ods.3. Naopak v zmysle § 135 ods.2 OZ, ak niekto spracuje cudziu vec, ktorému je známe, že mu nepatrí, môže vlastník veci žiadať o jej vydanie a navrátenie do predošlého stavu. Ak navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné, určí súd podľa všetkých okolností, kto je vlastníkom veci a aká náhrada patrí vlastníkovi alebo spracovateľovi, ak medzi nimi nedôjde k dohode". Súd vo veci 17 Cb/131/2014 určil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je naša spoločnosť a to od 21.12.1993 až doteraz. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalobca vykonával stavebné práce proti vôli žalovaného, stavebné povolenie bolo vydané nevládníkov, to znamená protizákonne. A preto aj realizácia stavebných prác bola nezákonná. Podľa rozhodnutia európskeho súdu pre ĽP, „akékoľvek svojvoľné konanie nikdy nemožno považovať za zákonné konanie". V čase podania žalobného návrhu, t.j. 6.8.2017, bol žalobca podľa žalovaného neoprávnené obohatený na úkor žalovaného o čiastku 1,4 mil. Eur za predaj majetku žalovaného spoločnosti T - system, s.r.o., Bratislava a tento stav trvá „až do dnešného dňa". Na tento predaj si spoločnosť T - system, s.r.o. vzala úver od Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a.s., Bratislava, a tá si zapísala na predmetnú nehnuteľnosť záložné právo č. 227221-2014. Z prílohy č. 1 vyplýva, že toto záložné právo je stále zapísané v časti C: Ťarchy v prospech banky. Z tohto podľa žalovaného logicky vyplývalo, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. k tomuto dátumu, t.j. k 23.3.2021 nevrátila kúpnu cenu spoločnosti T - system, s.r.o. banka nezrušila neplatné záložné právo na liste vlastníctva a to znamená, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. sa naďalej obohacuje o čiastku 1,4 mil. Eur na úkor žalovaného a pritom chce od žalovaného ešte zaplatiť, údajné neoprávnené obohatenie. Takémuto myšlienkovému pochodu zo strany žalobcu žalovaný nerozumel a považoval ho za nečestný a nezákonný. Žalovaný sa mohol ujať svojich vlastníckych práv na základe výpisu listu vlastníctva až 22.3.2021. Stavebné práce na predmetnú nehnuteľnosť sa proti vôli žalovaného realizovali v roku 2013. Od tejto doby uplynulo 8 rokov, a preto považoval prípadný žalobný návrh žalobcu za premlčaný. Namietal aj výšku požadovanej výšky neoprávneného obohatenia sa vo výške 827.933,20 Eur. Z predloženého znaleckého posudku č. 23/2017 vyplýva, že z celkovej hodnoty údajných stavebných úprav vo výške 931.242,50 Eur, predstavuje tzv. architektúra 77.635,42 Eur. Je zrejmé, že žalovaný si žiadnu architektúru a ani žiadny znalecký posudok neobjednal. Výsledkom tejto „architektúry“ je „sprznená“ budova. Ako príklad uviedol „reštaurácia premenená na pivničný skladovací priestor, zničená plynová kotolňa premiestnená do pivničných priestorov, kde nie je žiadne vetranie, vymenené medené ríne a zvody za umelú hmotu, odstránenie vikierov, ktoré tvorili vonkajšiu architektúru budovy, odstránenie z budovy dvoch plne zariadených kuchýň, vymenené podlahové kúrenie za radiátory, okná na 1. poschodí, ktoré sa otvárajú vo výške kolien a hrozí vypadnutie na ulicu, zamazanie spišského travertínu, ktorý tvoril vonkajší obklad nejakou hmotou, odstránenie dvoch výťahov z budovy, zlikvidovanie záhradnej reštaurácie a ukradnutie drevenej hmoty z nej. Takéto stavebné úpravy budovu znehodnotili a nie, že ju zrekonštruovali. Po dohode so znalcami zvážime ďalšie kroky, ako odstrániť tieto hrubé zásahy žalobcu do našich vlastníckych práv. Z predloženej žaloby nám nie je jasné, či žalobca sa domáha vydania neoprávneného obohatenia z titulu domnelého investora alebo z domnelého investičného dodávateľa. Keďže žalobca nikdy nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností, nemohol ako nevládník žiadať o stavebné povolenie. Toto stavebné povolenie nemohlo byť vydané nevládníkov. Na túto skutočnosť sme upozorňovali aj príslušný stavebný úrad, ktorý naše námietky neprijal. Aj tak však považujeme stavebné povolenie za nezákonné z pohľadu nášho vlastníckeho práva. Čo sa týka domnelého investičného dodávateľa je zrejmé z našich písomných upozornení, že sme si túto stavebnú činnosť na našej nehnuteľnosti neželali, ale odmietali." Naopak žalobca sa obohatil na úkor žalovaného o čom majú svedčiť

„Príloha č. 3 - Mimosúdna výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia AVEC BUILDING,

Príloha č. 4 - Mimosúdna výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia T - system, s.r.o.

Príloha č. 5 - Mimosúdna výzva na bezdôvodné obohatenie z 14.1.2021

Príloha č. 6 - Zápisnica z exekúcie EX 2568/2016

Príloha č. 7 - Oznámenie o podaní zo spáchanie trestných činov 15.1.2021“ Z predložených dokladov malo vyplývať, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. sa na úkor žalovaného mala obohatiť o 234.174,64 Eur, spoločnosť T - system, s.r.o. sa na úkor žalovaného mala obohatiť o 805.687,23 Eur a spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. nevrátila kúpnu cenu vo výške 1,4 mil. Eur spoločnosti T - system, s.r.o., čím

sa obohatila na úkor žalovaného, nakoľko záložné právo je napísané na liste vlastníctva žalovaného. Žiadal žalobu zamietnuť ako nezákonnú.

17. Postupom krajského súdu v zmysle § 329 ods. 1 veta druhá CSP bolo napadnuté uznesenie okresného súdu spolu s odvolaním žalobcu doručené žalovanému. Po preštudovaní odvolania a návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalovaný dospel k záveru, že návrh žalobcu treba odmietnuť. Z podaného návrhu vyplýva, že žalobca prejedukuje, že v podanej žalobe bude úspešný, čo však podľa žalovaného nie je pravda, preto podľa žalovaného, by mal okresný súd žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Žalobca, aj „podľa svojho názoru“ nikdy nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností, a preto ani nikdy nemal právo investovať proti vôli vlastníka, do týchto nehnuteľností. Z nepráva predsa nemôže vzniknúť právo. Žalovaný v priebehu súdneho konania predložil argumenty, ktoré potvrdzovali túto skutočnosť. Posledné stanovisko zo dňa 6.4.2021 vychádza z právoplatného rozsudku vo veci sp.zn. 17Cb/120/2017. To znamená, že spoločnosť je vlastníkom od 21.12.1993 a nikdy toto vlastníctvo nestratila. Dňa 12.9.1995 mal byť nezákonným spôsobom zbavený žalovaný vlastníckeho práva, a to uplatnením absolútne neplatného záložného práva, čím Správa katastra Martin mal porušené ústavné právo v pokoji užívať vlastný majetok. Dňa 30.5.2008 Správa katastra Martin mala znova porušením ústavných práv zbaviť vlastníckych práv žalovaného a tento stav trval až do 23.3.2021, počas ktorého času žalovaný nemohol podnikať so svojou nehnuteľnosťou a vyčíslená škoda na ušlom zisku je 3.440.494,- Eur. Väčšina fiktívnych vlastníkov už neexistuje, sú vymazaní z obchodného registra, a preto sa domáha žalovaný náhrady škody voči štátu (katastru). Na vzniku ušlého zisku sa spolupodieľali aj spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o., ako aj T - system, s.r.o. Vzhľadom na predložené dôkazy žiadal žalovaný odvolací súd, aby odvolanie vo veci návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

18. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a uznesenie okresného súdu, ktorým bol návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia proti žalovanému zamietnutý, zmenil podľa § 388 CSP tak, že nariadil zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva v prospech žalobcu. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

19. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

22. Podľa § 344 CSP, ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

23. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

24. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

25. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

26. Podľa § 329 ods. 2 CSP, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

27. Odvolací súd k inštitútu zabezpečovacieho opatrenia vo všeobecnosti uvádza, že v zmysle § 343 ods. 1 CSP je možné zabezpečovacie opatrenie nariadiť na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa len v prípade, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. V zmysle § 344 CSP v spojení s § 326 ods. 1 CSP je ten, kto požaduje nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, povinný opísať rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce obavu, že exekúcia bude ohrozená a zároveň je povinný opísať skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Z týchto zákonných ustanovení plynie, že nielen k dátumu konania a rozhodovania okresným súdom, ale aj k dátumu rozhodovania krajským súdom ako súdom odvolacím je daná požiadavka splnenia podmienok, za ktorých môže dôjsť k nariadeniu zabezpečovacieho opatrenia. Týmito podmienkami sú: 1/ hodnoverné opísanie skutočností odôvodňujúcich dôvodnosť a trvanie nároku (peňažnej pohľadávky veriteľa), 2/ uvedenie skutočností, ktoré odôvodňujú obavu, že exekúcia bude ohrozená. Vzhľadom k potrebe kumulatívneho splnenia oboch týchto podmienok je možné návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovieť len vtedy, ak sú tieto podmienky naplnené súčasne.

28. Za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval napadnuté uznesenie okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalobcu. Ak žalobca použil v rámci podaného odvolania argumenty, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo nebolo predmetom odvolania žalobcu, t.j. čo žalobca v odvolaní nenamietal, sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím.

29. Za účelom posúdenia odvolacích dôvodov žalobcu sa krajský súd v potrebnom rozsahu oboznámil so spisovým materiálom. Z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorý bol doručený okresnému súdu dňa 1.3.2021 (č.l. 377 spisu) je zrejme, že žalobca navrhol nariadiť zabezpečovacie opatrenie, ktorým by bolo zriadené v prospech žalobcu záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným pre katastrálne územie P., obec P., okres P. vedených na LV č. XXXX. Je zrejme, že v čase doručenia návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia (dňa 1.3.2021) a v čase rozhodovania okresného súdu 15.3.2021 bol právoplatný rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/131/2014-415 z 30.09.2016, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že vlastník predmetných nehnuteľností je žalovaný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/48/2020 z 28.01.2021, ktoré skutočnosti však nenašli premietnutie v napadnutom rozhodnutí okresného súdu, ktorý za rozhodujúci bez ďalšieho považoval len výpis z listu vlastníctva XXXX, s ktorým postupom sa odvolací súd nemohol stotožniť. V odvolaní žalobca namietal, že „Správnosť evidencie katastra nehnuteľností bola teda vyvrátená vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom o určení nehnuteľností“. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle v § 4 ods. 1 Katastrálneho zákona do katastra sa zapisujú práva k nehnuteľnostiam a/ vkladom, b/ záznamom, c/ poznámkou. Podľa § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, ktorá situácia, nielen podľa odvolateľa, ale aj podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci nastala, a to vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/131/2014-415 z 30.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 1.3.2021, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalovaný, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/48/2020 z 28.01.2021. Odvolací súd vo vzťahu k uvedeným rozsudkom a k predmetným nehnuteľnostiam a k postupu príslušného katastrálneho úradu len pripomína na tomto mieste, že záznam práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľnosti plní evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani zánik práv k nehnuteľnostiam - ide teda o deklaratórne účinky podľa katastrálneho zákona. Uvedený záver, že žalovaný bol v čase rozhodnutia okresného súdu napadnutým uznesením vlastníkom predmetných nehnuteľností ako nesporná skutočnosť, vyplýva v konečnom dôsledku i z tvrdení žalobcu v odvolaní, z vyjadrenia žalovaného zo dňa 23.4.2021, keď uviedol, že „naša spoločnosť je vlastníkom od 21.12.1993 a nikdy toto vlastníctvo nestratila.“

30. Krajský súd vo vzťahu k rozsahu ním nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, tak na nehnuteľnosti, ktoré v čase rozhodovania krajského súdu sú naďalej vo vlastníctve žalovaného z dôvodov uvedených vyššie poukazuje na § 329 ods. 2 CSP, § 344 CSP a konštatuje, že je pre zabezpečovacie opatrenie rozhodujúci stav, ktorý bol daný v čase, kedy o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol súd prvej inštancie, teda v danom prípade stav ku dňu 15.3.2021. Z tohto stavu je potrebné vychádzať aj v kontexte § 343 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je možné zabezpečovacím opatrením zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka za účelom zabezpečenia peňažnej pohľadávky veriteľa. Pre krajský súd ako súd

odvolací je tak podľa § 329 ods. 2 CSP relevantný stav vlastníckych práv dlžníka v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

31. Krajský súd vo vzťahu k osvedčeniu naplnenia podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorou je dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo 5/2012, z ktorého vyplýva, že „Medzi osvedčením a dokázaním nejakej skutočnosti je rozdiel, ktorý odlišuje mieru zisťovania skutkového stavu pri vydávaní uznesenia o predbežnom opatrení a rozsudku. Dokazovanie pred rozhodnutím o návrhu na predbežné opatrenie nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. To je pojmovo vylúčené. Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie.“ Práve pre štádium konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zákonná úprava nevyžaduje preukazovanie nároku, keďže je postačujúce osvedčiť dôvodnosť tohto nároku, k čomu v spojení s § 326 ods. 1 CSP v štádiu konania, rozhodovania o nariadenom zabezpečovacom opatrení zo strany žalobcu, podľa odvolacieho súdu, došlo. Žalobca v podanom návrhu, v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, v dostatočnom rozsahu, osvedčil existenciu peňažnej pohľadávky voči žalovanému, a to vzhľadom na doposiaľ v konaní preukázané skutočnosti a z predložených listín sa potom konštatuje, že žalovaný sa vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku, žalovanej sume javí ako zodpovednostný subjekt. Práve pre štádium konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zákonná úprava nevyžaduje preukazovanie nároku, keďže je postačujúce osvedčiť dôvodnosť tohto nároku, k čomu v spojení s § 326 ods. 1 CSP v štádiu konania, rozhodovania o nariadenom zabezpečovacom opatrení zo strany žalobcu, došlo. Pri osvedčovaní nároku nie je potrebné dbať na formálne požiadavky, inak platné pre dokazovanie, vrátane požiadavky, aby sa druhá strana sporu mohla vyjadriť k obsahu listín, ovplyvňujúcich úsudok súdu o splnení predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. decembra 2012, sp.zn. 5 Obdo 33/2012) a tiež je potrebné pripomenúť, že ide o dočasné opatrenie, ktorého trvanie je obmedzené, ktoré môže byť na návrh zrušené a zabezpečovacím opatrením nie je prejednaný konečný výsledok sporu, ale ide o prostriedok, ktorým sa zabezpečuje, aby konečné rozhodnutie mohlo mať vôbec reálny význam. Samotný nárok nemusí byť teda preukázaný nepochybne, keďže tieto zásady sa neuplatňujú v celej šírke, ale s dôrazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia na úrovni osvedčenia (spravdepodobnenia) skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti nariadenia zabezpečovacieho opatrenia.

32. Krajský súd vo vzťahu k naplneniu zákonom vyžadovanej kumulatívnej podmienky osvedčenia obavy z ohrozenia budúceho možného výkonu súdneho rozhodnutia uvádza, že pre naplnenie tejto zákonnej požiadavky je nevyhnutné, aby zo strany žalobcu boli osvedčené konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali jeho obavu, že zo strany žalovaného dôjde k takému nakladaniu s jeho majetkom, ktoré by mohlo mať za následok zmarenie možnosti žalobcu uspokojiť svoju pohľadávku. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že zabezpečovacie opatrenie ako inštitút procesného práva plní predovšetkým úlohu rýchleho a pružného riešenia situácie, ktorá neznesie odklad. Pre osvedčenie tvrdenej obavy ohľadom hroziacej ujmy je potrebné zo strany žalobcu uviesť také správanie žalovaného, výsledkom ktorého je alebo môže byť poškodenie záujmov žalobcu. Naliehavosť pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je daná, prípadne osvedčená takým správaním a konaním žalovaného, ktoré je zamerané na realizáciu úkonov bezprostredne a priamo spôsobujúcich negatívny zásah do práva, ktorému žalobca žiada priznať ochranu. Okresný súd pri vyhodnotení druhej kumulatívnej podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia dospel k záveru, že nebola naplnená. Odvolateľ tento záver okresného súdu namietal a mal za to, že bol nesprávny. Pri tejto odvolacej námietke použil žalobca argumentáciu spojenú s poukazom na rozhodnutie iného súdu, z ktorého rozhodné časti i citoval. Krajský vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu považuje za podstatné poukázať na to, že „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno

posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

33. Odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

34. V Čl. 2 CSP, a to práve vo vymedzení základných princípov tohto článku je formulovaný princíp právnej istoty, ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať, že jeho spor bude spravodlivo rozhodnutý. Odvolací súd potom argumentáciu žalobcu spojenú s poukazom na skutkový a právny stav vo veci Krajského súdu v Banskej Bystrici vedenej pod sp.zn. 41CoCSP/50/2020, považoval za kľúčovú argumentáciu ako i argumentáciu v zmysle Čl. 2 CSP a po vykonaní odvolacieho prieskumu konštatoval jej relevanciu na rozhodnutie o odvolaní žalobcu. Odvolací súd si vzhľadom na podobnosť prejednávanej veci v tomto odvolacom konaní a v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici sp.zn. 41CoCSP/50/2020 (ktorej skutkovým a právnym stavom argumentoval žalobca) mal za to, že i v prejednávanej veci (sp.zn. 14Cob/43/2021) ochrana priznaná zabezpečovaním opatrením môže byť právne účinná a efektívna, len v prípade, ak bude nariadená včas. Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci tak v skutkovej ako i v právnej rovine, ak by mal žalobca čakať na okamih, kedy bude zjavné, že žalovaný sa začal svojím úmyselným konaním zbavovať majetku a tým znižovať hodnotu svojho exekúciou postihnuteľného majetku, by sa takáto ochrana potom mohla minúť svojim účinkom. V prípadoch nakladania s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam totiž treba zobrať do úvahy predovšetkým to, že ak by žalovaný ako povinný už urobil právny úkon smerujúci k zbaveniu sa vlastníctva, nie je tu prakticky žiadny rýchly a efektívny prostriedok schopný zabrániť, aby došlo aj k evidenčnej zmene vlastníckeho práva zápisom v katastri nehnuteľností. V okolnostiach tejto prejednávanej veci potom vykonanie faktických úkonov smerujúcich k zbavovaniu sa majetku povinnej osoby nemá na potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia zásadný vplyv a ich absencia nemôže byť jediným kritériom pre hodnotenie splnenia podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Vo vzťahu ku svojmu rozhodnutiu odvolací súd pre komplexnosť posúdenia považuje potrebné uviesť aj to, že obmedzenie dispozičného oprávnenia zabezpečovacím opatrením nie je možné považovať za prípad núteného obmedzenia vlastníckeho práva, na ktoré sa vzťahuje čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a nie je ani zásahom do Ústavou SR chráneného práva podnikat'. Obmedzenie vlastníckeho práva vo forme záložného práva je len predbežnou sankciou za pravdepodobné porušenie inej právnej povinnosti, pričom rozhodovanie o zabezpečovacom opatrení je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je na ujmu práva strany sporu na súdnu ochranu konečným rozhodnutím vo veci samej, pretože strana sporu má právo navrhnúť zrušenie tohto zabezpečovacieho opatrenia. Zabezpečovacie opatrenie je pritom opatrením dočasným a nie je ním prejudikovaný konečný výsledok sporu, ale sa ním len zabezpečuje to, aby konečné rozhodnutie mohlo mať vôbec reálny význam. Zvýrazňuje však odvolací súd, že tieto závery sú odvolacím súdom prijaté len pre túto prejednanú vec a rozhodne im nie je možné pričítať zovšeobecňujúci charakter, keďže

základom takto prijatých záverov boli skutočnosti, ktoré vyplývali z obsahu spisového materiálu, ako i z hodnotenia správania sporových strán, ich tvrdení, nimi produkovaných listinných dôkazov, s dôrazom na sled samotných posudzovaných udalostí, v dôsledku čoho bolo ustálené, že žalobca osvedčil i druhú podmienku pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

35. V odvolaní žalobca namietal záver okresného súdu, že „Pokiaľ žalobca tvrdí, že akákoľvek dispozícia s nehnuteľnosťami by znemožnila uspokojenie jeho prípadnej pohľadávky, súd sa s uvedeným tvrdením nestotožňuje, pretože napríklad predaj nehnuteľností žalovaným v budúcnosti (t.j. po tom, čo bude ako ich vlastníkom zapísaný v katastri nehnuteľností) by umožnil uspokojenie pohľadávky žalobcu z takto získanej predajnej ceny“. Odvolací súd uvádza, že kúpna zmluva je síce scudzovacou zmluvou, avšak je potrebné zároveň uviesť, že ak už došlo k samotnému predaju nehnuteľností a získaniu kúpnej ceny z titulu tohto predaja, tak práve forma peňažných prostriedkov je pre žalobcu ťažšie postihnuteľná, resp. ťažšie dosiahnuteľná pre zabezpečenie možného výkonu súdneho rozhodnutia.

36. Krajský súd k otázke ne/primeranosti zásahu požadovaného žalobcom formou zriadenia záložného práva vo všeobecnosti uvádza, že cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa zriadením záložného práva na majetok dlžníka na zabezpečenie jeho peňažnej pohľadávky. V tomto smere je práve zabezpečovacie opatrenie opatrením, ktoré v menšom rozsahu zasahuje do vlastníckych práv žalovaného tým, že mu nezabraňuje v uplatňovaní jeho vlastníckych práv, napr. formou uloženia zákazu nakladať s dotknutými hnutelnými či nehnuteľnými vecami, ale zabezpečuje budúci možný výkon rozhodnutia miernejšou formou zásahu vo forme zriadenia záložného práva. Základnou charakteristikou zabezpečovacieho opatrenia ako inštitútu procesného práva, tak ako už odvolací súd uviedol v tomto rozhodnutí, je naplnenie úlohy zabezpečovacieho prostriedku pre rýchle a pružné riešenie situácie, ktoré neznesie odklad. Krajský súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 322/95, v zmysle ktorého „...nariadeniu predbežného opatrenia nebráni, ak žalobca k návrhu na predbežné opatrenie nepredloží ocenenie nehnuteľnosti, ktorá má byť predbežným opatrením postihnutá“. Aj s prihliadnutím na výšku peňažnej pohľadávky žalobcu je krajský súd názoru, že medzi pohľadávkou žalobcu, ktorej uspokojenie budúcim výkonom súdneho rozhodnutia môže byť ohrozené a predmetnými nehnuteľnosťami, na ktorých má byť zriadené záložné právo, nie je výrazný nepomer.

37. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu neobmedzuje žalovaného ani v užívaní nehnuteľnosti, ale ani v nakladaní s nehnuteľnosťou, keďže zabezpečovacie opatrenie a zásah do práv žalovaného nastúpi až vtedy, ak žalovaný nebude ochotný splniť, čo mu bude ukladať právoplatné súdne rozhodnutie.

38. Krajský súd preto zmenil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a nariadil zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva na nehnuteľnostiach, vymedzených vo výrokovej časti tohto uznesenia, za účelom zabezpečenia dotknutej pohľadávky žalobcu.

39. O trovách odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval, keďže konanie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je súčasťou konania vo veci samej. O týchto trovách bude rozhodnuté v rámci rozhodnutia o náhrade trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, v rámci ktorého rozhodnutia budú zohľadnené aj trovy konania spojené s návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.